

ze, nebo nesleze?" Nikdo nechce dolů první, to prostě naše cyklistická pýcha a ješitnost nedovoluje. A tak nakonec obě stoupání na pokraji sil zdoláváme a padáme do trávy ve stínu. „*To jsme ale volové,*“ neudržím se. Fanda, milovník kopců a náročných terénů, mi málo zřetelným posunkem dává za pravdu. Znáám ho a vidím na něm, že jeho cyklistické srdíčko je spokojené. Moje samozřejmě taky. No vlastně jsme hodně rádi. S tím, že jsme tlačili kola na normální silnici, bychom se nemohli nikde chlubit. Kdo nás zná, by asi nevěřil. Zřejmě jsme na nejvyšším bodu a předělu horského pásma. Také na rozhraní obou dříve rozdělených zemí. Po nezvykle dlouhém odpočinku musíme dál. Nejedeme daleko, protože na nás „vykukuje“ jedna z východoněmeckých strážních věží ponechaných jako ukázka minulých, nenormálních časů. Tady zastavujeme. Pod strážní věží je velký betonový bunker, vedle hraniční kámen DDR a jako ukázka i torzo německé železné opony s izolátory vysokého napětí. Profil terénu začíná být milosrdnější, ale odpolední žár slunce je nelítostný. Zastávky máme stále častější. Kolem cest, pořád ještě v pohraničním pásmu, jsou častější pamětní kameny, vývěsní tabule a různé artefakty, vztahující se

V pozdním odpoledni a ve stínu lesa je ponuré šero. Proto rychle do cíle v městečku Hranice. Jsme tady na náměstí už téměř za tmy. Hladoví a bez zajištěného noclehu. Jako maják svítí světla místní restaurace. Věříme, že mají něco k jídlu a případně zde dohodneme nocleh. Hlad zaháníme vynikajícím gulášem s chlebem a žízeň pivem. Jen ta noc! V lokále panuje uvolněná, veselá nálada ovlivněná do jisté míry i konzumací. Obracíme se na číšníka: „Zaplatíme a půjdeme. Ale nemáme nocleh.“ „Tady neubytováváme,“ odpovídá chladně. „Nám stačí jen místo pod stan. Louka, hřiště, cokoliv.“ Číšník se zamyslí a odchází ke skupince hostů u pultu. Tušíme, že řešení je na spadnutí. Z hloučku vystupuje mladý, bodrý sympaták, jen lehce pod vlivem. „Potřebujete postavit stan na přespání? Můžete u nás na zahradě. Zařídím vám doprovod. Ještě se tady zdržím.“ V naprosté tmě končíme na krásně upravené zahradě, v pozadí obrysy nového, moderního rodinného domku. V něm se po chvíli rozsvítí venkovní světlo, objeví se mladá paní. „Co tady děláte? Tady je soukromý pozemek!“ „Poslal nás sem manžel! Nebojte se, odjedeme ráno,“ hlesneme. „No počkej!“ vrací se paní domů. Se zřetelně větší razancí zavírá dveře a zhasíná. Jirkovi jsme vděční, ale je jasné, že po návratu domů pochvalu za dobrý skutek nedostane. Ráno se budíme zimou. Je hustá mlha a velká rosa. Rychleji než obvykle balíme mokré stany a vlhké věci. Kromě vyležených čtverců na anglickém trávníku, které určitě zmizí při nejbližším sekání, nezůstává po nás na zahradě žádná stopa. V domku je klid. Nemáme příležitost poděkovat. Takže až teď, dodatečně. Děkujeme.

Rychlým ústupem ze zahrady jsme získali tolik času, že se můžeme porozhlédnout. Večer jsme nic neviděli a měli jiné starosti. Přestože je město Hranice v nejzápadnější části chebského okresu, v bývalém hraničním pásmu, působí sympatickým dojmem. Známa je výrobou textilií – záclon, ubrusů a koberců. Je jedním ze zakládajících členů měst a obcí mikroregionu Přátelé v srdci Evropy. Jsou zde dva kostely. Dominantou je evangelický kostel sv. Martina. Menší, katolický, je zasvěcený Panně Marii. Původní název města byl Rossbach, podle potoka Rossbach, v němž se napájeli koně. Proto je hlava koně ve znaku města. Projevuje se zde viditelná snaha o postupné zkvalitňování života, péče o historické památníky, informační tabule, budování nových turistických a cykloturistických tras atd. Snad se městu podaří prosadit zlepšení nevyhovujícího dopravního spojení potřebného pro místní obyvatele i pro turisty. Z prvního města na českém území odjíždíme s hezkými dojmy. Zaznamenáváme si do deníku, že k dnešnímu dni jsme po německém území ujeli 870 kilometrů.

9. etapa

Hranice – Stará Voda u Lázní Kynžvart (76 km)

Už na cestě k městu Hranice jsme minuli budovu bývalé roty pohraniční stráže, ale také jsme si všimli dlouhé lesní linie bývalé signálky. Signálka sloužila pro jednotky PS k rychlejšímu přesunu z místa na místo. Vracíme na signálku, abychom po ní dojeli nejdříve do Aše a splnili si předsevzetí pokračovat po nich přes Český les, Šumavu, Novohradské hory a Podýjí, až do Bratislavy. Hned první metry do Aše už ukazují, že jednoduché to mít nebudeme. Vyasfaltovaná cesta je roky neudržovaná, rozbitá a poškozená těžkou lesní technikou. Vede stále rovně, přímo nahoru a dolů. Už při prvním sjezdu zjišťujeme, že kola s plnými brašnami jsou téměř neovladatelná. V některých úsecích musíme kola tlačit. Nestací ani ty nejlehčí převody, ani fyzické síly. Signálku při nejbližší příležitosti opouštíme. V Aši, ve druhém nejzápadnějším městě

Schloss Hoff

K Děvinu se vracíme stejnou trasou. Na začátku mostu nás zdraví socha sv. Jana Nepomuckého, jednoho z patronů české země, patrona vod, ochránce před povodněmi a živelnými pohromami. Cestou do Bratislavy se shodujeme, že město v podstatě jen projedeme podle značených cyklotras a z něho dál do Rakouska k Neziderskému jezeru. Návštěva Slavína je jedinou výjimkou z naplánovaného programu. Slavín je památník vysoko nad Bratislavou. Místo vybíráme záměrně, abychom uctili památku hrdinů, vojáků Rudé armády, kteří bojovali v dubnu 1945 za osvobození Bratislavy a Československa od fašismu. Památník je od roku 1961 slovenskou národní kulturní památkou. Centrální část tvoří 39,5 metrů vysoký monument ve tvaru obelisku. Na vrcholu je socha sovětského vojáka, vztyčujícího vlajku. Slavín navštěvují zahraniční delegace i běžní turisté. Díky zpřístupnění sovětských válečných archivů mají nyní občané bývalého SSSR možnost zde najít místo hrobu svého příbuzného, poklonit se, položit kytičku nebo hlínu z rodné země. Slavín svou polohou poskytuje dobrý výhled na stále krásnější Bratislavu a na Dunaj. Velmi dobré a přehledné značení umožňuje lepší jízdu přes Bratislavu, než jsme předpokládali. Při zastávkách na křižovatkách máme příležitost se vždy ohlédnout na další charakteristický bod, Bratislavský hrad. Přejíždíme Dunaj, míjíme městskou část

Petržalka a po 7,5 km bezpečné jízdy Bratislavou jsme v Bergu, na hraničním přechodu do Rakouska. Je to už nuda, ale zase žádná hraniční kontrola. V Rakousku pokračujeme po rovinách, uprostřed vinic a sklizených polí. Zastavujeme ve městě Neusiedl am See, které leží na severní části Neziderského jezera. Respektujeme doporučení místních obyvatel a přidáváme ještě 12 kilometrů.

Den končíme v pěkném, nikoliv levném kempu v městečku Podersdorf am See. Rychle vybíráme vhodné místo na postavení stanů u vody. Váháme, zda využijeme nabídku některé z restaurací, nebo František něco dobrého připraví z vlastních rezerv. Mezitím jdu zjistit cenové relace a s určitostí vím, že koupím lahvičku rakouského vína na degustaci a pro porovnání s vynikajícími moravskými víny minulých dnů. Možná i proto, že na Moravě jsme si „vypěstovali“ lehkou závislost na tomto moku. František má vařeno, víno jsme ochutnali. Je hodně dobré, jen kultura konzumace na podložce u stanů je nižší. Před spaním se ještě procházíme po 200 metrů dlouhém molu s přístavem pro malé lodě a majákem, který je podle nabízených suvenýrů určitě symbolem města. Na západě za jezerem se začínají objevovat bouřkové mraky, je slyšet vzdálené hřmění a vidět ještě slabé vzdálené záblesky. Prohlídku městečka odkládáme na ráno. Mizíme ve stanech a ukládáme se ke spánku.

František Šesták

Narozen 5. ledna 1941 v Plzni, ekonom, ženatý.

Dětství prožil v Myslívě, okres Klatovy, a v Sedlici. Žije v Blatné. Manželka Marie a dcera Marcela jsou jeho celoživotními oporami. Od mládí provozuje různé sporty, především cyklistiku. Úspěšně závodil ještě v cyklistických seniorských kategoriích. Zvládá hru na několik hudebních nástrojů.

Po roce 1990 se začínal stále intenzivněji věnovat cyklistickým expedicím. Vlastním nákladem vydal a vyprodal knihy „Z Čech až na konec světa – svatojakubskou cestou na mys Finisterre“, „Na kole napříč Amerikou – 29 dnů po ROUTE 66“ a „Na kole do Evropského parlamentu“. Aby ocenil nezištnou pomoc na cestách od úplně neznámých lidí, část výtěžku z prodeje věnoval na podporu vzdělávání v rámci projektu „Adopce na dálku“ a na léčení dětí s onkologickým onemocněním.

Se svým velkým kamarádem a spolujezdcem Františkem Hejtmánkem obdrželi „Čestné uznání ministra kultury ČR“ za cestu po stopách poselstva krále Jiřího z Poděbrad. Je držitelem „Výroční ceny České asociace ROUTE 66 za rok 2007“ a držitelem titulu „Významný rodák roku 2009“. Od cestování, aktivního způsobu života a pozitivního pohledu na svět ho neodradilo ani vážné zranění, které utrpěl jako spolujezdec při autonehodě.

Zdroje informací a dokumentů

Martin Pulec, Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu: Organizace a činnost ozbrojených pohraničních složek. Seznamy osob usmrčených na státních hranicích 1945-1989.

Jozef Kollár: 55 minut mezi životem a smrtí

Petr Martan: Za železnou oponou

Jakub Smolík/Daniel Mourek/Nadace Partnerství: Tam, kde byla železná opona

Michael Cramer: Iron Curtain Trail

Zprávy www.idnes.cz

